

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conta de 16 números.

UNA MARAGASSA COM MOLTES ALTRES.

—Bòn dia, Catalina. ¿Còm vos campau per aquí? ¿qu'estau bòn tots?

—Sí, Margalida; gracies á Deu tots menjam de s'olla gran. ¿Y vèltros que no estau bòn també?

—Sí; tothom roega bé es crostons sense havè mesté olivetes ni envinagrat, y gracies sian dades al Seño, val més axí que gastarho en purgues. ¿Y ahont tens n' Ayneta?

—No es torbará molt á vení des Col·lègi.

—Jò pensava que ja no hey anava. ¿Quants d'añs té? Dèu essè des temps d'En Toni méu, que dins aquest mes en complirà devuyt.

—¡Ca, dòna! Ella es un poch més jove. No la fasses tan véya encara. Es dissapte de Nadal en farà sètte.

—Jò creya que ja n'havia cumplits dessèt.

—¿No tròbas, Margalida, que s'es féta una *polla* de lo més curra? Fieta, no es perque sia fiya méua; però per molt que mir, cap ne veitx de tant guapa com ella. Mal m'está es dirhó, però es vè. ¿Que no 'u tròbes tú?

—Vè es. S'altre dia la 'm mirava; y té uns colós de lo més fins; y está de lo més desarrollada. Ell ja es una fadrina acabada.

—¡Oh! sí. Tothom n'está ensansat de veurerla tan féta per s'edat que té. Bòno, també 't diré que per ventura trobarias pòques mares qu'es cuydan de ses séues fiyes tant bé com jò.

—Axò, tú t'ho pensas. ¿Y que fas tú més que ses altres mares? Jò crech estimá sa méua fiya tant com tú sa téua.

—Jò 't diré, Margalida. Ja crech jò que totes ses mares estiman y es cuydan des séus infants; però no totes fan lo que jò fas. Mira; has de sèbre que cada dia m'axeche ben dematí, y li don á dins es llit un tasset de llet acabada de muñí, y totduna que l'ha beguda es torna quedá dormida, y dona gust veurerla amb aquella careta tant fina y

aquells colorets de ròsa: pareix una Puríssimeta.

—¿Y que s'axeca molt tart?

—No; devés les nou y mitja.

—¿Y quant s'axeca que barena? ¿No li basta sa llet?

—¡Ca, dòna! jò enseguida li don es xocolate amb una ensaymada de quatre, y després se pòsa en es tocadó, se renta bé y quant vé sa pentinadora la me dexa féta una Princesa. Passa per aquí un dia devés les onze, y la veurás, y la sentirás tocá es piano y cantá; perque en aqueixa hora vé es mèstre que l'ensená. T'admirarás de veure, Margalida, amb quina gracia y amb quin *salero* s'en desfá.

—¿Y á na quina hora es que va á n'es Col·lègi.

—Es dematí no hey va may; no tendria temps per rès; ni tampoch li vendria, perque axò seria atropellarla massa, y podria essè un perjodici p'es séu *desarrollo*; no fieta, no; no vuy jò tudarla, ¡cá! de cap manera. Perque, veus, Margalida; jò després que s'en es anat es mèstre, que ja son devés les onze y mitja, li fas prendre una tasset de bròu y un ditet de ví generós amb un madritxo per entonísá s'*estómago*, perqu'es diná li senti bé. Bòno, tot heu fas per conservar-la axí tan robusta, ¿que no tròbas que fas bé?

—Però, Catalina, jò lo que tròb es que li donas espèsses vegades. ¿Y devés quin' hora dina?

—De les dotze y mitja á la una; perque á les dues s'en va á n'es Col·lègi.

—¿Que l'acompañas tú ó s'en va tota sola?

—Jò no la puch acompañá, però pach tres pessetes cada mes á madò Marieta d'aquí devant, y l'acompañá d'anada y venguda.

—¿Y devés quin' hora vé?

—A les cinch en punt surt des Col·lègi.

—¿Y ja no torna sortí de casa fins l'ondemá?

—Sí, dòna; quant arriba, barena; y després sorim á fé quatre passes perque se distrèga, y entrada de nit l'acompañy á s'acadèmia de ball. ¡Oh! Margalideta,

si la vèsses ballá, de segú que dirias, axò es lo milló que s'es vist á Mallorca; té una gracia extraordinaria; ets homos hey bavan amb ella; es una monada; amb so cap caygudet demunt es pit des balladó, y amb sa maneta dreta á s'altari des séu pit.... Vaja, heu fa de lo milló.

—¿Y es téu homo, Catalina, que també bava?

—¡Oh! Es méu homo no bava en rès; es una *antigualla*; ell hasta li sap greu es sentir-la lletgi; y cuydadó que lletgeix de lo milló. Don Paquito, es fiy des seño des primé pis, li proporciona unes novelles que parlan d'*amores*, y están de lo més bé; ella hey passa un gust que no es pòt dí.

—¿Y aquest jove que li proporciona tans bòn llibres, qu'es molt gran?

—¡Ca! ell es un ninòt encara: deu tení.... com ella, uns sètte ó dessèt añs. Devegades s'encalsan y s'aferran.... y rès, vaja, son dos inocentòts; qualche pich em fan esclatá de riure.

—¿Y son pare, es téu homo, qu'hey diu? ¿que també li fan riayes com á tú?

—Poch á poch; ell devant son pare no 'u fan.

—¡Ola!!!... Son tan inocentòts y es guardan de que son pare los véja. ¡Ah, Catalineta! dispensa que jò, com amiga que som téua, et parli axí com sent. Diguem: ¿qu'es lo que guaña es téu homo amb s'empleo que té?

—¿Y que no 'u saps? Quatre pessetes, sinó que té un poch de *descuento*.

—¿Y com pòts aguantá es gasto que fas amb sa téua fiya? Perque tú no deus guañá rès; es temps no 't basta per aná darrera ella y cuydarte de s'homo y des dos atlòts. ¿Y ella que no t'ajuda á ses feynes? ¿Tant mateix sap posá un padás á uns calsons, cosí una camía, arreglar-sè sa séua ròba y fé ses feynes de la casa?

—No. ¿Y tú que pensas qu'à s'edat que té, tenga que sèbre tot axò qu'has dit? No, fieta; fins aquí no li he fét enseñá rès pús que brodá un poch, fé punt de ganxet, flòrs de ròba y varies cosetes de papé picat; y ara qu'aprèn de tocá es piano y cantá y ballá, ¿que tròbas

que no li basta per somada? ja heu veurem més envant.

—Però escoltèm, Catalina, jò tròb que tú gastas amb sa téua fiya més de lo que guaña es téu homo; y per lo mateix crech qu' ell no'n deu está massa satisfet; perque precisament vòltros en lloch d'estalviá qualque coseta, més prest deveu aná enrera; jò heu tròb axí còm t'ho dich.

—Estrañy molt que pensis d'aquest mòdo, perqu' has d'entendre que si jò pensás còm pensa es méu homo, podria essé tenguessam més pessetes, però també tendriam sa fiya de lo més atrassada.

—¿Y tú que 't creus tenirla molt adelantada? ¿Pensas tú que 'n sèbre fé punt de ganxet, flòrs de papé, ballá, tocá es piano y cantá, ja la tens instruhida? ¡Oh! qu' hey vas d'errada, Catalineta.

—Ja dús es papés ben bañats, Margalida. Aquest mòdo de pensá téu, jò 'l tròb de lo més atrassat. Vamos, diguesmè, ¿que tindrà qu'agrahirtè sa téua fiya quant será gran? Rès; perque tú no li has guardat cap consideració; sinó que petita, petita, li has fét fé totes ses feynes de la casa còm si hagués estat una criadòta; lo que jò à sa méua l'he criada de mòdo y manera que quant venga es cas, que vendrà, de qu'es casi amb un señó, sábiga representá y fé es papé de señora. Sí, Margalida. Has de sèbre que lo qu' he gastat y gast amb ella ha d'essé còm un capital qu' he posat à una Caxa d'ahorros, y qu'esper donará uns bòns interessos; y sinó *el tiempo doy por testigo*; ¡no faltava més que jò no la casás amb un señó!

—¡Oh, Catalineta! ¡Que vas de fuyta! Tú me dius que sa méua fiya rès tindrà qu'agrahirmè perque de petita li he mostrat de fé ses feynes de ca-séua còm si fós una criadòta. ¡Ah, fieta! tú si que dús es papés ben bañats. Jò he enseñat à sa méua fiya à dú es càrrech de sa casa, tayá y cosí una camia, ferse sa ròba per ella, còm igualment sa de son pare y d'ets séus germans; lletgí, escriure y ses quatre retgles primeres de s'aritmética; perque si Deu Nòstro Señó dispòn qu'un dia arrib à essé espòsa y mare, sábiga cumplí amb sos devers d'una verdadera dòna de ca-séua. Axò es lo que jò he fét amb sa méua fiya; mentres tú has fét de sa téua un *figurin* que ja may será ni *chicha* ni *limoná*. Tú tens còm assegurat que la casarás amb un señó, y jò esper que ni la casarás amb un señó ni amb un trabayadó; amb so señó perque ni tú ni es téu homo necessitau fé testament; y amb so trabayadó perque tot quant guañaria amb so séu irabay no bastaria per guants, pomades y aygos d'oló, y.....

—Y tú pòts creure, Margalida, que jò consentís qu'aquesta fiyeta méua se casás amb un trabayadó? ¡Ca! Una atlòta tant fineta, tan bona per un Marqués, qu'hagués de tení un homo amb ses mans plenes de calls! Vamos, Margalida, tú somias. Vaja, dexem aná axò.

—Tú si que somies de despèrta, Catalina. Escoltam bé, que 't vuy parlá còm à bona amiga y apòsta som venguda per avisartè. Mira; has de sèbre que tothom parla de tú, y es riuen de tú, y fan xixina de sa téua fiya. Amb una paraula, es téu nòm serveix de saynete per dins cassinos y tavèrnes; y et tractan de lòca, y en es téu marit de bragues y de pòca còsa perque no fa tròssos es gayato demunt sa téua esquena; y tot per aqueix mòdo còm crias sa téua fiya.....

—Però, Margalideta.....

—Calla, dexem dí. Tú critiques es que jò haja criat sa méua fiya des mòdo que l'he criada; còm una dòna ordinaria segons es téu dí, y t'equivòques, y bé; perque jò l'he educada de manera que sia bona per un menestral y també per un señó, si venia es cas; lo que sa téua, còm t'he dit, no será bona per ningú. Ses feynes no s'aprenen en no essé de petites. Es señorio de bona lley s'aprèn à qualsevòl edat. Però tú que contas casarlè amb un señó, ja deus sèbre qualque còsa des mòdo que t'expliques, ¿que tens sospites amb qualcun?

—No; però vetx que son molts que mos saludan; lo mateix casats que fadrins.....

—¡Per amor de Deu, Catalina! No 't fies de saludos. Dexat aná de señós. S'atlòta encara es jove, ensèñala còm he enseñat jò à sa méua; y si venia es cas de que necessitás ferho milló, de tot mòdo heu sabria maná. Sí, fieta; axò es lo que li convé à ella y à tú, y à tota sa familia; y dexa aná axò de ganxet, y flòrs, y papé picat, per quant sabrá fé lo més necessari; perque tot es estuferra y rès pús; y sobre tot, no la dugues may à s'Acadèmia des ball, ni à ballá en lloch; ja val més que l'acompañes à l'Iglesia à sentí sa doctrina qu'es lo que més interessa à una jove; y si heu fas axí totes ses persones sensates heu aplaudirán y es téu marit estarà de lo més satisfet, perque veurá que sa séua dòna y sa séua fiya han prèes es bòn camí per agradá à Deu y à n'ets homos; y lo més principal de tot es que ses quatre pessetes que tenu de paga vos bastarán per viure; perque també has de suprimí sa llet, sa floreta de bròu, es ví generós y es madritxo. Encara més, Catalina; lleva 't des cap axò que dius que lo que gastas amb ella ha d'essé còm que posá un capital à una Caxa d'ahorros; no hey penses amb axò, perque son uns capitals molt esposats à perdersè; perque, fieta, son molt cercats p'es jugadós de pòca conciència; y es dia que ells hey pòden posá sa má s'en duan tot es tresò y dexan sa caxa còmsevuya; y també et diré que no has de permetre que Don Paquito li don novèles qualsevòls. Ja val més que lleixesca llibres de bona moral que l'enseñin à essé una dòna virtuosa: y per acabá, Catalina, no vulgues qu'En Paquito y ella s'encal-

sen y s'aferrin perque no fós còsa que perdessen s'inocència que tú tròbas que tenen encara.

—Mira, Margalida; amb lo que m'has dit m'has ubèrt ets uys. Jò no vuy que me critiquin. Conech qu'ets una bona amiga y ses téues paraules m'han convensuda y te dich que tens moltíssima de rahó; per lo mateix, encara que 'm costará pena, estich dispòsta à fé tot quant m'has indicat.

—Ydò, Catalina, si tú heu fas, t'assegur que farás sa felicitat de n'Ayñeta y sa téua, perque Deu Nòstro Señó et donará sa séua santa má y vos tornarà sa tranquilidat que fa temps vos falta à dins d'aquesta casa.

—Margalida, heu faré; y en vés de durla en es balls la duré à l'Iglesia, ó à ca-téua perque aprenga de sa téua fiya.

—Vamos, ydò, Catalina; en nòm de Deu, te don s'enhora bona.

—Gracies, Margalida; tú m'has llevada una bèna de devant la vista y m'has tornada en es bòn camí; y el seguiré.

¡Oh, Bòn-Jesús! y que n'hi ha de moltes de *Maragasses* que necessitan que los donin una bona lliadó; y que la prengan en bé y amb humiltat còm na Catalina, qu'es lo més mal de conseguit de tot per causa d'aquest dimòni d'orgull, de vanidat y d'ambició que las té cègues.

UN RONDAYÉ.

NEGÒCI.

Arribats à un temps ja som
Qu'un no es pòt girá per lloch,
Y es mesté aná à pòch à pòch
Caminant amb pèus de plom.

Qui sab fé un pané fa un còvo,
Qui ha fét un plat sòl fé un còssi;
Y n'hi ha molts que fent es bòvo
Procuran fé es séu negòci.

Amb catxassa
Hem de doná cada passa:
Que si en terres de Castella
Sòlen demaná «*Qui es ella*»
En veure un enderivell;
Dins sa daurada *roqueta*
Hem de preguntá «*Qui es ell?*»

Qui es ell; s'entén volé sèbre
Es negòci que govèrna
Aquell fòch que mos enlluèrna,
O aquell plat que sap à pèbre:
Averiguá quina bossa
Es sa qu'un vòl esfondrá
Quant veus que 't cerca amoxá
O tirarte qualque cossa.

Dins Mallorca,
Terra d'*homos* bastant xòrca,
Ahont tothòm tròba més bona
Una unsa d'òr qu'una dòna,
En que sia bona péll;
En veure fressa totduna
Hem de demaná «*Qui es ell?*»

Si un desconegut te cerca
Amb capa de bon amich,
Y s'alaba de que es rich,
Y no't diu es que ni es perque:
No'l te cregues. Fé es cap viu
Y estali del tot alèrta.
No deixes cap porta ubèrta
D'es téu cò, qu'hey vòl fé es niu.
Pensa qu'èrra
Sa persona que molt xèrra.
Y sòlen corre unes maules
Plènes de bones paraules
Qu'et buydarán es cervell.
Convé qu'oreyes de cònsul
Fasses per sèbre: *Qui es ell.*

En veurás qualcun cap baix
Que gasta bona elévita,
Y sovintet te visita.
¿Saps que cerca? Es téu calaix.
Tú fesli bona xacòta;
Donalí estretes de mans
Y trèulo't de casa, abans
Qu'afin si guardas marròta.
De sa sala
L'acompañas à s'escala
Amb sa boca de mèl plèna
Y copets demunt s'esquena,
Perque no's destrem s'ausell;
Y devall devall procura
Arribá à sèbre *Qui es ell.*

Si un mercadé't promet sòrt
Amb una empresa que té,
Pensa «Pòrch y mercadé,
Tres dies després de mòrt.»
Ja pòts creure ben segú
Que si fos aquella còsa
Tant sortada còm supòsa
No cercaria à ningú.
Ell voldria
Trèure de sa Loteria
Es prèmi gròs; y un elet
Que li pagás es billet.
¿No pensa mal s'estornell!
Per lo mateix averigua
Abans d'amollá... *Qui es ell.*

Qualcuns en veurás també
Qu'amb capa de religió
Duan arpes de falcó,
De milana ò d'esparvé.
Aquests son es més de tema
Perque, amagant-tè es dos caps
D'es fil, distingí no saps
Es Carnal de sa Corema.
Un perdut
Sempre's creu trobá salut
Dins es cò d'un hòmo bò.
¿Y si coneix qu'aquell cò
Es còm es cò d'un capdell
Ahont acudirá es pòbre homo?
Que abans s'enter de... *Qui es ell.*

Qualque atlòta jove hey ha
Vestida de prometènsa
Que prèn còm à gròssa ofènsa
Que li parlan de casá.
«No'm converseu de tal còsa.
¿Jò dexá d'essè fadrina!
Quant tench d'entrá caputxina
Per essè de Déu espòsa...»
Parlem clás:
Es devegadas el cas
Que per amor ò capritxo

S'ha enamorada d'un bitxo
Que no arriba à ca nanell,
Y à ca-séua no l'admeten;
Y sinó, cerca... *Qui es ell.*

Qualcun en veurás qu'es alt
Y á devant tú fa es petit,
Es beneyt, s'empagahit,
Es sord, es cègo, es malalt.
Y sap plorá quant ell vòl,
Maldament tenga riayes;
Y amb ses fingides plorayes
Demana un pòch de consòl;
O qu'escrigues,
O que parles, ò que digues,
O que empenes à qualcú.
Rès de doblés; sòls que tú
Prengues es bastó y capell
Per recomaná un assunto...
Abans indaga... *Qui es ell.*

Un amich que jò tenia
Hòmo sabut y simpátich
Que feya de catedrátich
D'Història y Geografia;
Quant notava lo que son
Ses illes dins sa cartera,
Me deya que Mallorca era
La sisena part del mon.
Ben mirat
En part axò es veritat;
Perque si per dins Castella
Demanan sempre *¿Qui es ella?*
En sentí soná un ciurell;
Dins aquesta Part sisena
Hem de preguntá *¿Qui es ell?*

PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

Se passetjan unes dones vestides de
pageses que demanan llimosna p'el San-
tíssim Sagrament ò de sa Vileta ò de
Son Sardina ò de la Bonanova ò d'al-
tres parts; y sabem que si es veritat
per una part que n'hi ha que no enga-
nan n'hi ha d'altres qu'heu fan p'es
sèus dolents fins y efectes.

Convendria qu'à ses vertaderes los
donassen un ofici ó esquila firmada des
Vicari perque no les confonguessen amb
aquestes altres esplotadores del pròxim.

Es un gust passá per Plassa à devés
les vuyt ò les nou des dematí y veure lo
mateix que si n'hagués passat una pro-
cessó, tot encatifat de cloveyes de ta-
rònja, però per llarch. Seria bò qu'es
picapedrés qu'hey barenan escoïssen
un lloch apropòsit per posarleshí y no
hey hauria perill de pegá un bon esclat
còm sovint sovint n'hi pegan ses moltes
persones que per allà ne passen.

Pareix qu'ets Húngaros ja han dexat
es fòsso de sa Porta de Jesús, y carre-
gantsè ses barraques sòls no han dit
«Adios.»

Es segú que son per ses viles perque
en tenian intenció.
Que los vaja bé.

*
**

Lletgim à un periòdich qu'à sa villa
de Chaumont s'ha prèsa s'iniciativa per
s'erecció d'una estatua à s'inventó de
s'alumbrat per gas, Felip Lebon, natu-
ral de Brachay (Fransa.)

Molts son ets administradós y directós
de fàbriques de gas qu'han promès à
dita població es séu apoyo, haventsè ja
constituhit una junta provisional baix
sa presidència honorífica de s'Alcalde
de Chaumont y s'efectiva de M. Fou-
cart, president de sa Societat tècnica
de s'industria des gas à Fransa.

TRES BESADES.

I.

A dins un brès molt garrít
Més blanch que sa blanca neu,
Un ninet, jàngel de Deu!
Descansa ben adormit.
El contempla fit à fit,
Respetant son tranquil sò,
Sa mare plena de pò
P'es desitx d'una besada;
El mira, ja ley ha dada
Y amb ella mesclat el cò.

II.

Ets més garrida qu'es sòl,
Que sa lluna y ses estrelles;
Ets de totes ses doncelles
Sòls sa que'm pòts da consòl;
T'estim més qu'es cò no vòl...
A ton rostat es un Cèl...
Sa téua boca es de mèl...
Te desitx da una besada.
L'estreñy. ¡Ay! Ja ley ha dada
Y mesclada amb ella fèl.

III.

En es Born un dematí
Sa música está tocant,
Y mil atlòtes folgant
En fan d'ell un bell jardí;
Compareix allá es fadrí
Y pòt cotemplá admirat
Ses besades que s'han dat
Ses qu'es titulan amigues...
Besades que son ortigues
Mesclades amb falsadat.

UN FERIT D' ALA.

COVERBOS.

Ets oficials de marina francesos de
l'antiguèa, eran molt orgullosos, y ses
dones heu eran encara més.

Una d'elles va tení un dia convidat à
diná à un oficial de Cavallería, y no

s'aturava d'apostrofarlo amb so nòm de seño oficial de terra.

—El seño oficial de terra, menjará d'axò? ¿El seño oficial de terra, vòl axò altre?

S' oficial incomodat, li digué:

—Señora, ¿per ventura es séu seño es de *porcelana*?

*
**

Federich el Gran tenia sa costum, sempre que veyia un soldat nou à sa séua Guardia, de ferli aquestes tres preguntes: ¿Quina edat tens? ¿Quant de temps fa que me serveys? ¿Te donan es plus y es vestit corresponent?

Un jove francés va entrá à serví à sa séua Guardia, y còm no entenia s'aleman li enseñaren just sa respòsta d'aquestes preguntes per orde.

El Rey el dia siguent li féu ses preguntes però amb orde diferent y li digué:

—¿Quant de temps fa que serveys?

—Vintiun any, (respongué es soldat.)

El Rey trobava molt qu'un mosso tan jove tengués tants d'anys de servici.

—¿Y quina edat tens?

—Un any, seño.

—Crech que tú ó jò estám lècos.

—Un y altre, seño.

El Rey s'enfadá fins qu'un majó li digué lo que feya el cas.

Federich llavò se posá à riure quant va sèbre es cas y va fé enseñá s'aleman à n'es soldat.

*
**

Un escolá que mostrava l'Iglesia à un forasté quant varen essè à una capella qu'hey havia un cap de mòrt digué:

—Axò es es cap de Sant Agustí.

Arribaren à una altra capella ahont trobaren un altre cap de mòrt més petit.

Es forasté demaná de qui era aquell y s'escolá que no heu sabia, contestá:

—Aquest es des mateix Sant quant era petit.

*
**

Una vegada sentenciaren à mòrt à un jove qu'havia assassinat à son pare y à sa mare y es jutge, còm es de costum, després d'haverli lletgida sa sentència li digué:

—¿Tens rès qu'alegá?

—Sí seño; tenga en conta, seño jutge, que som un pòbre atlòt sense pare ni mare.

*
**

A una Iglesia féran un ròbo y se deya que s'escolá havia vist es lladre.

Es jutge el fé compareixa y li digué:

—¿Vió V. algun sugeto en la Iglesia?

—No señor, (contestá s'escolá.)

—¿V. no conoce al ladron?

—Señor, (digué,) *ni lo sapo ni lo conojo.*

*
**

Un seño digué à un capellá qu'havia menjat carn en sa Corema; si era pecat.

—¿Qu'era en divèndres?

—No seño.

—¿Ydò la menjá en Butla?

—No seño, amb forqueta.

*
**

Un homo volia fé jochs à un ca y li digueran:

—No vos hi acosteu que vos pòt mossegá.

—¿Y perque?

—Perque no vos coneix.

—No'm coneix. Digauli que'm diuen Juan.

*
**

Un metge va fé una recepta à un malalt y quant s'en anava li digué mostrantli es papé:

—Axò heu ha de pendre d'aquí mitja hora, y jò tornaré es vespre à veure si à anat bé.

—No tenga ánsia, (digué es malalt.)

Es vespre es metge hey aná y li digué:

—Qu'anat bé, heu deü havè trobat hò perque tenia hò gust.

Es malalt contestá:

—No es que tengués mal gust però per poch m'aufech s'ha aferrat à n'es paladá y no volia passá de cap manera.

Es malalt s'havia menjat es papé en lloch d'aná à comprá sa medicina.

*
**

Un homo molt pòbre digué à un rich avaro per veure si li daria qualche còsa:

—Cada dia prech à Deu perque li don salut y doblés; y es rich li contestá:

—¿Y perque no pregau per vos que heu necessitau més que jò?

*
**

Un mariné que s'havia de casá quant l'examinava de doctrina es Rectó li demaná:

—¿El Pare es Deu?

—Sí, pare.

—¿El Fill es Deu?

—No pare.

—¿Que vòl dí? ¿Es Fiy no's Deu?

—No pare. Heu será quant será mòrt.

*
**

Un homo aná à ses completes y à sa lletania à una Iglesia y quant sortia trobá un conegut que li digué:

—¿Còm t'han agradat avuy ses completes?

—Molt, però tot heu han dit en llatí ménos es *Gloria Patri* y s'*Ora pro nobis.*

*
**

Una veyia sempre encenia dos ciris à un cuadro de San Miquèl que tenia; un à n'el Sant y s'altre à n'el Dimòni, y un homo li digué; perque heu feya.

—N'encench un à Sant Miquèl (contestá ella,) perque'm fassa bé y s'altra à n'el Dimòni per alegrarló y que no'm fassa mal.

PERROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Si fa sòl, dormiré.*

SEMBLANSES.—1. *En que du cara.*

2. *En qu'es negre.*

3. *En qu'es tòrta.*

4. *En qu'han mesté escolá.*

QUADRAT.....—*Palco-Asead-Lepre-Carts-Odesa.*

XARADA.....—*Ma-ri-a-no.*

FUGA.....—*Bram d'ase no puja al Cèl.*

ENDEVINAYA.....—*No cap, perque dona bots.*

GEROGLIFICH.

Nòya * , , ,

JO SOM JO.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla una cirera à un lladó?
2. ¿Y una sangonera à un iman?
3. ¿Y ses fuyes des *plátanos* à ses dònnes?
4. ¿Y s'alcarxòfa à una persona?

MADÓ XAMENA.

TRIANGUL DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un empleo de s'Ajuntament; sa 2.ª, una eyna de fusté; sa 3.ª, un llinatge; sa 4.ª, una part des còs, y sa 5.ª, una lletra.

ELL.

PROBLEMA.

Un amo de possessió tenia una guarda d'auveyes; n'hi moriren una tercera part, una quarta part estavan malaltes, y una quinta part que ja s'adobavan; y digué que si n'hi hagués hagut 17 ménos que no haguessen estat malaltes, heu hagneran estat la mitat de totes ses auveyes. Quantes auveyes tenia quant totes estavan hònes?

QUIDAM IGNARUS.

CAVILACIÓ.

S'ACABARÁ

Compòndre amb aquestes lletres es nòm d'un fruyt que devés es Juny n'hi ha molts que'n menjan y los sap greu ferm. S'enten, si tenen vergoña.

UN RONDAYÉ.

FUGA DE CONSONANTS.

.E .E..U.A .UI .A ..O.U.A

DUCH D'ETCHEM.

ENDEVINAYA.

Lo qu'es petit heu fas gròs
Lo que no es veu fas visible
De nò rès fas un estudi
Y lo gròs fas invisible.

X.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

6 MATX DE 1882

Estampa d'En Pere J. Gelabert.